

ELIBERAREA DOMNULUI

T. Austin-Sparks

CAPITOLUL 1 MĂRTURIA LUI ISUS

Isaia 61:1-3 (Levitic 25:10); Luca 12:49-50; 4:18-19; Fapte 2:1.

Ceea ce noi cunoaștem sub denumirea de „Faptele Apostolilor” sau, uneori, „Faptele Duhului Sfânt” ar putea fi intitulat, pe bună dreptate, „Eliberarea lui Isus Cristos”.

Luca începe această carte cu precizarea că el a scris deja despre începuturile faptelor și învățaturii lui Isus, sugerând astfel că țelul lui este acum de a merge mai departe cu această prezentare. Dar ce schimbare! Activitățile inițiale au fost legate și limitate de timp și spațiu, desfășurându-se pe o suprafață de câțiva zeci de kilometri pătrați pe pământul palestinian. De cele mai multe ori, Omniprezența a fost îngrădită, cu excepția câtorva răzbateri ale puterii până la distanțe mai mari. Activitățile și învățătura erau limitate aproape integral la un singur popor ce vorbea o singură limbă. *Atunci*, El a făcut ca dorințele Lui să fie duse la îndeplinire prin îndemn exterior, prin convingere și îmbărbătare; iar minților obtuze ale celor neînviați spiritual El le-a dat comorile Lui spirituale, explicațiile și motivele necesare pentru încrederea lor. *Atunci* El s-a simțit obligat să lase ca, treptat, să apară dezamăgirea și descoperirea cu privire la forma finală a acelei etape, și aceasta din cauza intereselor personale care primau în viețile lor. Mândria, ambiția, îndoiala, răutatea, dorința de autoafirmare, încrederea în sine, autoapărarea s-au înfășurat în jurul Lui asemenea sârmei ghimpate și L-au rănit ori de câte ori a căutat

să se miște înainte. Conștient permanent de faptul că Lui Îi aparține stăpânirea lumii, în calitatea Lui de „moștenitor al tuturor lucrurilor”, El nu a avut totuși un loc unde să-Și plece capul, și partea Lui a fost să fie „răstignit prin slăbiciune”.

Ce schimbare! Acum și-a îndepărtat lanțurile. Timpul și spațiul nu mai au nici o putere asupra Lui. Geografie, lucruri materiale, Satan, demoni, oameni, națiuni, tronuri, toate au fost despuiate de El. Acum, mânați de un impuls lăuntric, în ciuda amenințărilor și a pericolelor, bărbați și femei se îndreaptă în toate direcțiile, mistuiți de o dorință arzătoare după slava Numelui Său. Acum, El nu mai este cunoscut ca personalitate istorică, „după carne”, ci, printr-o revelație lăuntrică a unei măreții transcendente, este cunoscut după Duhul. Acum, Crucea, odinioară de temut, inacceptabilă, respingătoare, este toată slava lor. Acum, suferirea ocării a înlocuit mândria; jertfa altruistă, dezinteresată a luat locul vanității; o credință puternică, energizantă – nu din ei înșiși – a nimicit îndoiala; își dau viețile cu bucurie și suferă pierderea tuturor lucrurilor pentru acest Nume.

Printr-o singură lovitură strategică, El începe cu o mulțime de oameni „din toate neamurile care sunt sub cer”. Remarcați cum acest foc se întinde fără mijloace artificiale și forțate.

În anul 33 după Cristos, câțiva pescari galileeni căutau libertatea vorbirii în Ierusalim, și erau tratați cu dispreț, ca oameni sărăntoci și ignoranți.

Cum se prezentau lucrurile în anul în care a murit Pavel? Existau adunări în Ierusalim, Cezarea, Antiohia și în toată Siria, în Galatia, Efes, Sardes, Laodicea și de-a lungul întregii coaste de vest a Asiei Mici, în Filipi, Tesalonic, Atena, Corint, Roma, Alexandria, în cetățile principale din insulele grecești, și în coloniile romane vestice.

O comparație întristătoare

Sunt, în această carte, unele omisiuni semnificative. Nu citim nimic despre organizarea de campanii misionare.

Nu există nici o aluzie cu privire la delegații, lectori și conferințe, expoziții, apeluri, reclame, și așa mai departe, toate cu scopul de *a-i face pe creștini interesați de sufletele celor nemântuiți*. Nici o relatare despre lucrarea lui Dumnezeu în regiunile îndepărtate nu s-a făcut în scop de propagandă. Statistici ca stimulente mentale; povestiri patetice, tragice, senzaționale ca stimulente emoționale; îndemnuri și chemări ca stimulente voliționale nu își găsesc locul aici, cel puțin din cât putem noi să discernem. Totul era *în primul rând* din duh, nu din suflet. Strădania de a inversa această ordine este, fără îndoială, cauza mării slăbiciuni și decăderi de astăzi.

Vorbind la modul general, întreaga chestiune a misionării lumii de către Adunare este astăzi pe terenul pre-învierii. Domnul nu este limitat în Sine Însuși, ci este limitat în poporul Său.

Pe de o parte, este nevoie de lucrători, deoarece aproape jumătate din rasa umană nu are cunoștință despre Cristos; pe de altă parte, lucrătorii sunt gata de a merge, dar nu sunt mijloace pentru a-i trimite. O a treia situație, aproape mai tragică, abundă, și anume cea a ruinei spirituale a multora care se duc, astfel încât „converțiții” nu sunt cu adevărat născuți de sus, nu au în ei Duhul de înfiere. Puterile demonice continuă să fie active. S-a adoptat o politică de absorbire treptată a „creștinismului” prin educație, prin familiarizarea cu el, etc., ca un compromis între neputința de a lucra pe baza unei regenerări reale și recunoașterea sinceră a acestei neputințe, cu implicațiile ei practice. În fine, sunt apoi și mulți care se întorc acasă cu speranțe pierdute.

Cu siguranță că toate acestea sunt în contrast direct cu spiritul și experiența din Noul Testament. Nu este greu de a face deosebire între cele două standarde, cel al Noului Testament și cel care există la scară largă de atunci încolo, dar lucrul cel mai important este să arătăm care a fost secretul acelei slave inițiale.

Noi suntem convinși că Cel care „este Același, ieri și azi și în veci” dorește, și poate, să-Și aibă lucrarea pe aceeași bază până la sfârșitul veacului, și, în unele părți ale globului, lucrurile se desfășoară într-un mod foarte asemănător celui din zilele de la început.

De aici începe, așadar, cercetarea cu privire la natura lucrării Domnului nostru înviat „în Adunare, care este Trupul Lui”.

Înainte de toate, ne întrebăm dacă există vreun cuvânt care să întruchipeze ideea, motivațiile și dinamica acestei cuceri spontane a lumii la început?

Credem că există o expresie de acest fel, și anume: *mărturia lui Isus*.

Aceasta explică totul atunci când ești stăpânit de ea, așa cum au fost și ei. Să o căutăm în Cuvânt.

- „Care a adevărit Cuvântul lui Dumnezeu și *mărturia lui Isus Cristos*” (Apocalipsa 1:2, CLV).

- „Mă aflu pe ostrovul care se cheamă Patmos, din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina *mărturiei lui Isus Cristos*” (Apocalipsa 1:9).

- „Am văzut sub altar sufletele celor înjunghiați din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina *mărturiei* pe care au adus-o” (Apocalipsa 6:9, CLV).

- „Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu, și țin *mărturia lui Isus Cristos*” (Apocalipsa 12:17).

- „Eu sunt un împreună slujitor cu tine și cu frații tăi, care păstrează *mărturia lui Isus*” (Apocalipsa 19:10)
- „Și am văzut sufletele celor ce li s-a tăiat capul din pricina *mărturiei lui Isus*” (Apocalipsa 20:4).
- „Întrucât *mărturia lui Cristos* a fost întărită în voi” (1 Corinteni 1:6, CLV).
- „Nu vor primi *mărturia ta despre Mine*” (Fapte 22:18, CLV)
- „*Mărturia noastră* către voi a fost crezută” (2 Tesaloniceni 1:10, CLV).
- „Nu te rușina de *mărturia Domnului nostru*” (2 Timotei 1:8, CLV)
- „Îmi veți fi *martori*” (Fapte 1:8).
- „Unul din aceștia să fie un *martor*... împreună cu noi” (Fapte 1: 22, CLV).
- „Dumnezeu a înviat pe acest Isus, și noi toți suntem *martori* ai Lui” (Fapte 2:32).
- „L-a înviat din morți; noi suntem *martori* ai Lui” (Fapte 3:15).
- „Nu la tot norodul, ci nouă, *martorilor*” (Fapte 10:41).
- „Și cu mare putere dădeau apostolii *mărturia* despre învierea Domnului Isus” (Fapte 4:33, CLV).
- „Ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin *cuvântul mărturisirii lor*” (Apocalipsa 12:11).

Noul Testament, citit în lumina acestor versete, arată foarte clar că istoria remarcabilă relatată în el este cea a unei mărturii. Noi trebuie să ne punem întrebarea ce a fost această mărturie. Pentru a ne face drum spre răspunsul pozitiv, să spunem mai întâi ce *nu* a fost această mărturie.

1. „Mărturia lui Isus” nu a fost învățătură

Nu există nimic în întreaga carte care să justifice argumentul sau afirmația că Apostolii au mers să vestească lumii „Învățătura lui Isus”. Ei nu au propagat noi doctrine sau un sistem de adevăr. Învățătura a rezultat din acceptarea mărturiei; prezentarea conținutului ei a avut loc în urma acelei acceptări și a fost limitată doar la credincioși. Ea a fost un rezultat nu o cauză. Ceea ce ei au făcut cel mai mult a fost de a transpune în practică mărturia lor din Scriptură și de a afirma anumite fapte referitoare la Persoana lui Cristos.

2. „Mărturia lui Isus” nu a fost o nouă religie

„Creștinismul” nu a luat ființă ca oponent al altor religii, sau alături de ele, pentru a fi un criteriu de „comparare”. A durat un timp până ce înșiși unii dintre apostoli și-au dat seama de implicațiile mărturiei lor în privința emancipării lor de sub iudaism. Schimbarea fiind așa de mare, ei nu au realizat de la început că au fost scoși din „religia” lor. Mai târziu s-au trezit că erau afară și trimiși, în ciuda propriilor lor prejudecăți, și au trebuit să-și formuleze gândirea și judecățile după ce lucrul respectiv devenise un fapt cunoscut în experiență. Vezi Petru în casa lui Corneliu, evenimentele de la Fapte 10, 11, 15, etc.

3. „Mărturia lui Isus” nu a fost o „Mișcare” nouă

Nu s-a întocmit nici un plan . Nu a existat nici o politică. Organizarea a lipsit cu desăvârșire și tot ceea ce uluitor a trebuit adoptat le-a fost impus de greutatea propriei vitalități a

lucrurilor, dar chiar și atunci a fost adoptată forma cea mai simplă.

Nu a exista o companie bine concepută. Nu le-a trecut prin minte să ridice, să pună în mișcare, să formeze sau să întemeieze o nouă societate, sectă, „biserică”, comunitate. Ei nu au pornit cu așa ceva în gând și, chiar dacă mărturia lor și-a pus amprenta asupra tuturor celor care au crezut, făcându-i să se deosebească de ceilalți oameni; chiar dacă cei din afară îi etichetau într-un anume mod și interpretau greșit motivele și scopul lor, trăsătura distinctivă era viața.

Atunci ce a fost „Mărturia lui Isus”? într-un sens atotcuprinzător, ea a fost proclamarea și afirmarea unui fapt. Faptul era – și este – Suveranitatea și Domnia Universală a lui Isus Cristos ca Fiu al lui Dumnezeu, întemeiată și dovedită prin învierea din morți.

Această mărturie are două laturi. Faptul obiectiv și istoric, despre care ei aveau multe dovezi infailibile, a fost demonstrat în puterea acelei învieri prin Duhul Sfânt „în Adunare, care este trupul Lui” – în toate mădularele ei, în toate activitățile ei. Acea viață care, în El, a învins păcatul, moartea, iadul, pe Satan, și L-a suit pe El din „părțile mai de jos” „mai presus de toate cerurile” a fost implantată în ei de către Duhul Sfânt trimis din Cer.

„Mărturia lui Isus” este, așadar, faptul că Isus trăiește învingător la scară universală, iar Adunarea este „stâlpul” (sau monumentul) acestui adevăr. Trupul Lui de înviere, în care se află viața Lui înviată și care este cârmuit de Duhul Sfânt, este deținătorul acestei vieți.

Mărturia lui Isus este de fapt o viață – viața Lui. Nu un mod de viață, ci o forță vitală, infinită; indestructibilă, irezistibilă, incoruptibilă; o forță vitală îndreptată spre cei morți

din punct de vedere spiritual atunci când există o dorință și o disponibilitate de a crede în Domnul Isus.

Ea distruge vechi șabloane, „burdufuri” ale tradiției, sisteme perimate, rânduiei și forme făcute de om.

Ea dă la o parte chiar și acele lucruri care au fost odată create și folosite mult de Dumnezeu, dar care au încetat de a mai fi vii și sunt doar o istorie apusă. Până și iudaismul încetează de a mai avea vreo semnificație aici. Mărturia lui Isus eliberează captivi, și un cuvânt rostit prin puterea ei este asemenea unei provocări irezistibile de genul; „lasă pe poporul Meu să plece”. Lazăr trebuie să iasă din mormânt atunci când El, „Învierea și Viața”, poruncește aceasta prin Adunarea Lui. Această viață, izvorând din Domnul cel înviat și curgând în „Trup” prin Duhul cel Veșnic, este puterea mărturiei lui Isus necesară pentru misionarea lumii.

Nu există precedent în Noul Testament cu privire la apelul de a deveni lucrător sau misionar. Aceasta este cel mult o alternativă tristă sau o necesitate. Când Duhul Sfânt deține într-adevăr controlul și viața se arată, atunci el are inițiativa în orice lucrare și lucrător, spunând: „puneți-mi de o parte pe... pentru lucrarea la care i-am chemat”.

În Noul Testament se pune mare accent pe primirea Duhului Sfânt. Duhul Sfânt este Duhul Domnului Suveran asupra întregului univers – „moștenitorul tuturor lucrurilor”. Misiunea Lui se întinde la scară mondială, este cosmică. Viziunea cu privire la lume, dragostea pentru lume, chemarea de a duce mărturia Lui la lume sunt rezultatul inevitabil, imediat al consolidării Domniei Lui în viața cuiva. Atunci din ce cauză oare lucrul acesta nu se petrece spontan în cazul multora? De ce poporul Domnului nu răspândește Mărturia printr-o simplă vorbire din prisosul inimii?

Este oare prețul un mijloc de intimidare prin care Duhul este stins? Costă, într-adevăr. Nu s-a întâmplat nicăieri în Noul Testament ca martorii să ducă „Mărturia” fără ca vrăjmașul – balaurul – să nu facă război. Era la latitudinea lui să procedeze astfel, pentru că el urmează să fie un mare învins. Era o luptă pentru stăpânire. *Acesta* era complimentul lui nedorit, neintenționat. Ei reprezentau ceva și posedau ceva ce provoca mânia și teama iadului.

Scopul și metoda Domnului pentru acest veac este de a aduce în unire cu Sine, prin înviere, pe doi sau trei din fiecare loc, și de a adăuga la numărul lor pe cei ce sunt mântuiți”.

Este vorba de o creștere a *vieții*, nu de ademenire, „atracție”, reclamă. Din nou, Duhul Sfânt este Cel care deține inițiativa atunci când ia naștere o adevărată mărturie.

Nevoia cea mai mare a timpului în care trăim este de o revitalizare a poporului Domnului cu viața Lui înviată, prin Duhul Sfânt. Fie ca să vedem cât mai curând aceasta și să ajungem în acel punct unde totul – tradiție, sistem, aprobarea unanimă, forme și tipare, prejudecăți, interese personale, reputație, prestigiu, compromis, păreri celorlalți, politică, și așa mai departe – să fie jertfit, dacă nevoia o va cere, pentru *viață* și pentru *mărturia adevărată și vie a lui Isus*. În acest mod El se va elibera din nou și va răspândi iarăși focul.

CAPITOLUL 2

O MĂRTURIE ÎN MIJLOCUL NEAMURILOR

În capitolul unu, accentul a fost pus în mod deosebit pe natura „mărturiei lui Isus”. Am văzut că faptul istoric, măreț,

obiectiv că Isus a înviat din morți și deține acum locul de suveranitate și glorie supremă – fapt care a fost arătat cu multe dovezi infailibile – a avut și o latură subiectivă, și anume în oamenii care au fost „martorii” Lui. Același Domn Isus a devenit pentru ei, prin Duhul Sfânt, o realitate interioară, și acel fapt interior s-a manifestat ca viață: „viața veșnică”, viața de înviere, viața triumfătoare asupra morții; viață Divină în toată sfințenia, energia, spontaneitatea, puterea, durabilitatea și rodnicia ei; de fapt, viața care *este* Domnul Isus în Persoană (vezi 1 Ioan 1:2; 5:9-13, 20; Fapte 1:8, 22, 2:32, 36, 3:15, 4:33; 5:30, 32; 10:40-42; 13:30-37; Romani 1:4). Mărturia despre Persoana lui Isus este puterea vieții în și prin „mădularele” Lui prin intermediul Duhului Sfânt.

Punctul de pornire a mărturiei în mijlocul fiecărui neam

Acum vom căuta să arătăm ce înseamnă aceasta în experiență și slujire, în special în legătură cu scopul de veacuri al mărturiei în mijlocul neamurilor. Dacă se vor face comparații și se vor scoate în evidență contraste, sau dacă se vor arăta unele neorânduiri, aceasta nu va fi dintr-un duh de critică, cu atât mai puțin din obiceiul de a critica aspru; nici nu va fi vorba de lipsa de apreciere sau considerație pentru lucrarea făcută cu atâta sinceritate și sacrificii. Dumnezeu să ne ferească de a spune cuvinte ce ar umbri orice activitate care are un cât de mic preț în ochii Lui. Pe inima noastră apasă o povară – o povară care uneori ne copleșește – cauzată atât de incapacitatea spirituală (parțială sau completă) cât și de evidenta înțelegere greșită și de confuzia care există cu privire la scopurile și la metodele divine. Necesitatea unei eficacități *spirituale*

imediate, directe, absolute este cea care determină abordarea acestui subiect.

Să spunem încă o dată care este temelia atotcuprinzătoare a vieții și slujirii adevărate, învingătoare. *Este revelația Persoanei lui Cristos cel răstignit, Cel care este parte din Dumnezeu și care se află pe tronul suveranității absolute; acest fapt obiectiv devine, prin Duhul Sfânt, o putere în viață și o pasiune în inimă.*

Consecința acestui fapt este ceea ce găsim în spatele tuturor consemnărilor cu privire la cuceririle din multe regiuni, prin intermediul multor instrumente. Aceasta face inutilă orice propagandă în favoarea misiunilor „străine” sau de altfel. Nu că această propagandă a fost neroditoare, căci Dumnezeu a reușit să treacă peste ea; dar efortul și prețul cerut de ea este semnul unui declin spiritual, și sunt caracteristicile unui sistem care vorbește de o robie în care este implicată onoarea Domnului. Vom putea explica cel mai bine ce vrem să spunem apelând la istorie.

Unele exemple remarcabile din perioada modernă

Avem la îndemână consemnări despre oameni și mișcări care au fost într-adevăr reale și roditoare în privința mărturiei Domnului Isus față de lume.

Iată istoria uimitoare a mărețelor zile ale misiunilor moraviene. *În primii douăzeci de ani ei au trimis în lucrare mai mulți misionari decât a trimis întreaga biserică protestantă în două sute de ani.* Citind despre teritoriile închise în care au reușit să pătrundă, despre raza lor de acțiune, despre suferințele îndurate cu bucurie, despre felul în care au trăit și și-au dat viețile, despre harul lui Dumnezeu arătat, nu se poate să nu fi umplut de uimire și de rușine. Cineva a spus că „dacă

membrii bisericilor protestante ar merge ca misionari în număr corespunzător, ar exista atunci o forță de 400.000 de lucrători străini, ceea ce este cu mult peste numărul estimat ca fiind necesar pentru a se realiza evanghelizarea lumii”.

Numai din cauza lipsei de spațiu nu dăm citate din această istorie extraordinară; dar ce s-a aflat în spatele ei?

În primul rând, Crucea a lucrat adânc în însăși ființa acestor oameni. Țara lor a fost transformată într-un teritoriu al sângelui ca urmare a masacrelor. Ei au fost alungați din casele lor. Dintr-o populație de trei milioane, s-a ajuns, în urma persecuției, la un milion. Într-adevăr, uneori se părea că vor fi nimiciți cu desăvârșire. Din acel foc al necazului s-a ridicat un grup de oameni curățiți prin foc, și în trupurile cărora ardea un alt foc. Era focul unei dragoste fierbinți pentru Domnul Isus. Străngerile acestor frați, când mai târziu au fost posibile, emanau atmosfera din „odaia de sus”. Au făcut legământ cu eul, sub toate înfățișările lui: încăpățănare, dragoste de sine, propriul interes, egoism să fie complet dat la o parte. A fi sărac în duh era ținta lor, și fiecare căuta să fie învățat de Duhul Sfânt. S-a stabilit o veghe în rugăciune care să funcționeze zi-noapte și, prin rotație, toate cele douăzeci și patru de ore erau dedicate căutării Domnului. „A câștiga, pentru Mielul care a fost înjunghiat, răsplata suferințelor Lui” – aceasta a fost deviza lor.

Toate acestea vorbesc de la sine. O lucrare profundă, lăuntrică a Crucii a rezultat într-o dragoste puternică, personală pentru Domnul Isus. Motivele personale au dispărut și nu a fost nevoie de nici o încercare de convingere. Să nu spunem oare adevărul, și anume că sufletele se sting cu milioanele în întuneric și moarte din cauza lipsei unui botez profund a Adunării – gruparea celor mântuiți – în pasiunea și dragostea lui Dumnezeu în Cristos?

Dacă Misiunea din interiorul Chinei a fost un exemplu remarcabil despre metodele lui Dumnezeu, lucrul acesta este evident cu precădere în privința realității vii a unirii cu Cristos. Cu toată viziunea și dragostea lui pentru China, este bine cunoscut că Hudson Taylor, când călătorea din loc în loc adresându-se creștinilor din diferite țări, vorbea foarte puțin despre China, adeseori aproape deloc. Mesajul lui spiritual urmărea doar ca poporul Domnului să ajungă la o cunoaștere mai profundă a semnificației unirii cu Cristos. Lucrul central și suprem în această părtășie cu Domnul era *eficacitatea universală a rugăciunii*.

Ascultați-l: „Studiind Cuvântul divin, am învățat că, pentru a avea lucrători destoinici, este nevoie nu de apeluri de ajutorare minuțios elaborate, ci de rugăciune sinceră către Dumnezeu... și de adâncirea vieții spirituale a Adunării, astfel încât oamenii să nu poată să stea acasă”.

Dacă ar fi să spunem în câteva cuvinte istoria lăuntrică a acestei lucrări – baza spirituală de pornire – am spune că ea nu a constat din organizare, propagandă, apeluri sau reclamă. Ea a pornit de la un om cu o profundă cunoaștere a lui Dumnezeu, cunoaștere născută dintr-o lucrare adâncă a Crucii în el; el aducea poporului Domnului un mesaj viu, spiritual despre plinătatea vieții în El, și despre experimentarea în practică a unei asemenea vieți prin rugăciune. Hudson Taylor nu a fost un „învățător” în sensul de a prezenta adevărul într-o formă sistematizată. El nu a fost unul dintre marii „învățători biblici” în sensul în care se folosește această expresie. Mesajul lui ducea imediat la două lucruri: mai întâi, la relația credinciosului cu Domnul; apoi, la experimentarea în practică a acesteia, prin rugăciune și alte forme de slujire, pentru a duce evanghelia la aceia a căror singură șansă de a o primi era prin intermediul unor asemenea eforturi. Viața lui Hudson Taylor (și, implicit, a

istoriei misiunii) a cunoscut, la în momentul dat, o înțelegere mai deplină a ceea ce înseamnă cu adevărat a fi una cu Domnul. Găsim aceasta într-o scrisoare către sora lui, publicată în cel de-al doilea volum al *Vieții* lui.

Nu doar în Africa, prin Misiunea generală din sudul Africii, ci în toate părțile lumii slujirea lui Andrew Murray a fost minunată de bogată în roade. Nici aceste roade nu s-au născut prin intermediul propagandei sau al reclamei, ci pur și simplu prin învățătură spirituală, printr-o slujire dedicată aproape în exclusivitate poporului Domnului, printr-un mesaj referitor la *sfințenia practică, la slujba de mijlocire și la puterea Duhului Sfânt*. Din această slujire a rezultat Misiunea de mai sus, precum și consacrarea multor vieți în slujba Domnului. Slujirea, nu „Misiunea”, a fost factorul dinamic.

Am putea să mai dăm multe exemple care vorbesc despre influența unor asemenea vieți și despre puterea mișcării în privința „adâncirii vieții spirituale”. Paginile referitoare la aspecte misionare din periodicele creștine; mesajele marilor oameni de la „Keswick” din acele zile de pionierat; paginile acelei monumentale *Istorie* de dr. Eugene Stock, toate depun mărturie despre aceasta.

Realitatea de bază

Este cât se poate de evident că, începând de la Rusalii, baza celei mai depline, mai bogate și mai reale mărturii a lui Isus în lume a fost „o mișcare de sfințenie din cer”, adică o înțelegere care schimbă inima, revoluționează viața, captivează întreaga ființă cu privire la cine este Isus și ce este Isus – în primul rând, în privința Suveranității Lui pe Tronul Dumnezeirii și, în al doilea rând, în privința Suveranității Lui în

viață, în toate aspectele ei. A fi „umplut cu Duhul Sfânt” înseamnă a fi umplut cu sfințenie, dragoste, umilință, bucurie și o pasiune de a dobândi pentru „Cel preaiubit” rodul suferințelor Lui în fiecare neam. Nici o mișcare „spirituală”, convenție, învățătură nu este valabilă fără amprenta preocupării sincere de binele veșnic al altora. De mult prea multe ori mișcări intensive sfârșesc printr-o interiorizare nesănătoasă. Nimic nu este mai paralizant ca aceasta. Reacția la ceastă stare este la fel de periculoasă. Entuziasm, interes, bună dispoziție, „personalitate”, educație sau inițiativă, înhămate la o mai mult sau mai puțin datată „hotărâre pentru Cristos” sunt adeseori punctele pe care se pune accentul în această reacție.

Prețul pe care trebuia să-l plătească un convertit pe vremea Noului Testament era prea mare pentru a-și fi putut permite să lase ceva ce era superficial sau doar o chestiune de romantism ori entuziasm. Forța motrice trebuie să izvorască dintr-o cunoaștere reală și profundă a Domnului, echilibrată de o pasiune arzătoare pentru satisfacția *Lui* între neamuri.

Ce au fost Rusaliile

Noi ne-am îndepărtat prea mult de la realitatea Adunării inițiale pentru a ne putea da seama ce înseamnă cu adevărat „Rusaliile” și „botezul Duhului Sfânt”. Manifestările și efectele exterioare au ascuns vederii elementele mai adânci. Noi am interpretat Rusaliile în termeni de activitate, semne, revărsări de emoții, extaz, și așa mai departe. Dar nevoia noastră supremă este de a cunoaște adevărata semnificație a acestui „botez”.

Iată, așadar, definiția atotcuprinzătoare pe care o dăm: botezul Duhului Sfânt înseamnă *întronarea Domnului Isus ca*

Suveran absolut, fără nici o reținere sau rival, asupra întregii vieți, în toate aspectele și activitățile ei.

În cadrul acestei delimitări, sunt câteva lucruri anume pe care aș vrea să le scot în evidență.

Mai întâi, botezul Duhului sfânt este un *botez în sfințenia Domnului*. Este un botez cu *foc*, și el trebuie interpretat înainte de toate nu ca o însuflețire deosebită, ci ca sfințire. Rusaliile au fost o „mișcare de sfințenie din cer”. Aceasta a fost semnificația aceluia incident înspăimântător cu Anania și Safira. Această sfințenie a Domnului, atestată prin Duhul Sfânt, trebuie transpusă în fiecare fază și compartiment al vieții: duh, suflet, trup; relații, afaceri, metode, mijloace. Tot ceea ce este nesigur, discutabil, ambiguu, și așa mai departe este în contradicție cu Duhul Sfințeniei.

Este trist că trebuie menționate asemenea lucruri pe tărâmul lucrării Domnului, dar ne-am simțit obligați să facem aceasta.

În al doilea rând, botezul Duhului Sfânt este un *în dragostea lui Cristos*. Acesta este un alt element în „foc”. Nici nu mai este nevoie să spunem că această dragoste este altceva decât bunătatea naturală, larghețea inimii, generozitatea, sentimentele și cuvintele frumoase. Ea este acea dragoste care „suferă totul, nu invidiază, nu cunoaște gelozia, nu caută să iasă în evidență, nu își dă aere, nu se umflă de mândrie, nu se bucură de răzbunare când oponentii se dovedesc a nu avea dreptate, nu se grăbește niciodată să demaște, întotdeauna gata de a crede binele, nu urmărește niciodată scopurile și interesele proprii”. Această dragoste știe cum să se umilească, să stea deoparte, să nu iasă în evidență; să rabde când interesele ei sunt călcate în picioare; să dăinuiească și atunci când este părăsită; și multe altele. Numai Duhul Sfânt poate da și menține această dragoste.

În al treilea rând, botezul Duhului Sfânt este *botezul în lupta veacurilor*. Nu într-un teren de joacă sau de sport, ci în conflictul aspru, înspăimântător, sângeros cu „căpeteniile și domniile”, cu „stăpânitorii întunericului acestui veac”, cu „duhurile răutății care sunt în locurile cerești”. Imediat după botezul Domnului, Duhul s-a pogorât asupra Lui, și El a fost pus, chiar atunci, prin acțiunea Duhului, în contact cu conducătorul ierarhiei adverse. Așa a fost și cu Adunarea. Așa este cu oricine este botezat în Cristos. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, biruința a fost câștigată la Calvar; lupta însă continuă. Este nevoie de acțiunea puternică a Duhului Domnului oștirilor – „întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinlăuntru” (Efeseni 3:16) – la adăpostul Sângelui scump, pentru a se realiza cea mai profundă lucrare a lui Dumnezeu în acest veac. Vor veni vremuri când nu vom mai fi în stare să lucrăm, să predicăm sau să facem altceva decât să „stăm tari și să ne împotrivim”. Mulți sunt mulțumiți dacă pot să fie activi și să facă ceva. Aceasta însă poate să fie o cursă. Vitalitatea spirituală contează, nu multa activitate.

Un caz practic

Vom încheia cu un incident din Uganda care are o semnificație aparte.

În zilele de la început ale Adunării din Uganda, un tânăr care fusese botezat a venit la Pilkington și, în cuvinte patetice, i-a povestit despre incapacitatea lui de a fi credincios lui Cristos: „păcătuiesc tot așa de mult ca și altădată”, a spus el. Pilkington a fost lovit până în străfunduri auzind aceasta și în inima lui s-a intensificat dorința după putere spirituală proaspătă. Curând după aceea s-a dus pe una din insulele din

Victoria Nyanza ca să stea înaintea Domnului și să primească putere proaspătă de la El. Rugăciunile lui au fost ascultate, și, mai târziu, a putut scrie episcopului Tucker: „Vreau să vă spun că noi (misiunea și oamenii de aici) trecem printr-o perioadă de mari binecuvântări. Dumnezeu ne-a deschis ochii ca să vedem că mult timp în trecut, noi am lucrat cu propriile noastre mijloace, iar rezultatul a fost lipsa puterii în viețile noastre și foarte puțină binecuvântare. Dar acum am ajuns să vedem că porunca „fiți umpluți cu Duhul” este tot așa de valabilă pentru noi cum a fost și pentru efeseni, și că puterea pentru o slujire efecace ne stă la îndemână, noi trebuind doar să ne-o însușim. N-am cuvinte să vă spun ce deosebire este acum, atât în viețile noastre cât și în lucrare, față de perioada dinainte! Acum suntem plini de bucurie, pe când, doar cu puțin timp în urmă (mă refer la mine însumi) apăsarea devenise aproape insuportabilă. În ceea ce privește lucrarea, Dumnezeu ne folosește acum și țara este străbătută de un minunat val de binecuvântări”.

CAPITOLUL 3

NUMELE LUI ISUS

Pentru a analiza eficacitatea mărturiei Adunării în lume în acele zile de început, este important să se ia în considerare principiile de bază care au existat atunci. Nu se poate nega existența unor mari concepte călăuzitoare în evanghelizarea din Noul Testament. Vom încerca, așadar, să scoatem în relief câteva din acestea.

Puterea numelui

Vom începe, înainte de toate, cu puterea numelui. În cartea ce conține relatări despre primele decenii ale creștinismului, am putea spune că – exceptându-L pe Duhul Sfânt Însuși – locul proeminent îl ocupă *Numele lui Isus*. Printre ultimele cuvinte adresate de Domnul ucenicilor Lui înainte de întoarcerea Lui la cer au fost și acestea: „Așa este scris, și așa trebuia să pătimească Cristos... Și să se propovăduiască tuturor neamurilor, *in Numele Lui*, pocăința și iertarea păcatelor...” (Luca 24:46, 47). În ziua de Rusalii, Petru a spus: „Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat *în Numele lui Isus Cristos...*” (Fapte 2:38). Când a fost vindecat acel olog din naștere, Petru a spus: „*În Numele lui Isus Cristos* din Nazaret, scoală-te și umblă!” (3:6). Mulțimii care alerga să vadă minunea, el i-a spus că aceasta s-a petrecut „prin credința *în Numele lui Isus*” (3:16). Înaintea marelui Preot el a mărturisit că acel om a fost vindecat „*în Numele lui Isus Cristos...* pe care voi L-ați răstignit, dar pe care Dumnezeu L-a înviat din morți” (4:10). Sinedriul le-a poruncit „să nu mai vorbească nimănui *în Numele acesta*” (4:17). La auzul amenințărilor și al poruncilor, Adunarea s-a rugat „ca să se facă tămăduiri, minuni și semne *prin Numele Robului Tău Celui Sfânt, Isus*” (4:30). „Nu v-am poruncit noi cu tot dinadinsul să nu învățați pe norod *în Numele acesta?*, i-a întrebat marele preot, dar ei „s-au bucurat că au fost învredniciți să fie batjocoriți *pentru Numele Lui*”. Și lucrurile se desfășoară mai departe în felul acesta. Numele este puterea și pasiunea dominantă.

Dar este vorba de mai mult decât un titlu sau o denumire. Este vorba de *conținutul* numelui. Ce anume conținea, și conține, acest Nume?

1. Biruința unui caracter

Întâi de toate, Numele întruchipează biruința unui caracter. În Filipeni 2:9 ni se spune că lui Isus, ca răsplată a smereniei și a ascultării Lui până la moarte, I s-a dat Numele care este mai presus de orice nume. Aceasta a reprezentat, printre altele, triumful unui caracter neîntinat. Fiind fără păcat, El și-a purtat haina caracterului Său prin fiecare ispită pe care omul a cunoscut-o vreodată (1 Corinteni 10:13) și „S-a adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu” (Evrei 9:14). Lumea, oamenii răi și puterile întunericului s-au aliat pentru a-L corupe sau pentru a-L prinde în cursă și astfel să-i păteze caracterul, dar, chiar și atunci când El, „ce n-a cunoscut nici un păcat, a fost făcut păcat pentru noi” (2 Corinteni 5:21) și „a purtat păcatele în trupul Său, pe lemn” (1 Petru 2:24), duhul Lui a rămas neclintit și neîntinat. Această biruință a tăiat craca de sub picioarele puterilor răului. „... vine stăpânitorul acestei lumi. El n-are nimic în Mine” (Ioan 14:30). Numele este întruchiparea sfințeniei probate și dovedite; prin urmare, el este temeiul și instrumentul biruinței celui păcătos asupra păcatului, și a celui credincios asupra lui Satan și asupra puterilor răului.

2. Biruința blândeții

Aceasta este o trăsătură pomenită frecvent în Scriptură. Este ceea ce face parte din așa de des utilizatul simbol al *Mielului*. Esența blândeții este altruismul. Absența oricărui interes personal, modestia și maleabilitatea arătate prin disponibilitatea de a primi învățătură: acestea sunt semnele caracteristice ale blândeții. Prin puterea ei spirituală și prin valorile ei morale, blândețea este cea mai cuprinzătoare dintre

toate virtuțile. Ruina creației și a omului; înstrăinarea și discordia dintre om și Dumnezeu; dezbinarea din univers, cu rezultatul amar și îngrozitor al păcatului și aș morții: toate acestea se datoresc acelei mândrii care l-a făcut pe Satan să râvnească să-și așeze tronul „mai presus de stelele lui Dumnezeu”, să fie „ca Cel Prea Înalt” (Isaia 14:13-14); mai apoi, după ce a fost izgonit din locul său înalt, aceeași mândrie l-a împins să pună la cale nimicirea lucrării lui Dumnezeu și necinstirea numelui Lui. În Cel care își va asuma uriașa sarcină de a compensa și remedia aceste stricăciuni și de a răzbuna Numele lui Dumnezeu nu trebuie să existe nici cea mai mică urmă de mândrie – ba mai mult, El trebuie să fie însăși personificarea opusului ei. Nu trebuie să se găsească în El nici un teren propice biruinței lui Satan, căci Satan nu poate scoate afară pe Satan (Marcu 3:23). Acea mică propoziție: „S-a smerit pe Sine Însuși” (Filipeni 2:8) vorbește despre una din cele mai puternice forțe din universul moral și spiritual al lui Dumnezeu.

Numele, așadar, reprezintă acea virtute prin care Satan este nimicit; de aici și forța lui, atunci când este folosit în puterea Duhului Sfânt.

3. Biruința dragostei

Acest univers este impregnat cu ură. De la acea ură inițială față de Dumnezeu, despre care am vorbit mai sus, lucrarea puterilor răului urmărește neconștient să-l întoarcă pe om împotriva lui Dumnezeu și să-l facă pe om, culmea creației lui Dumnezeu, să se autonimicească prin lipsă de încredere, suspiciune, frică, gelozie, rivalitate, păcat, și prin o mie de alte căi. Într-o asemenea lume a venit Cel care trebuia să proclame și să demonstreze dragostea lui Dumnezeu, și să insuflă

dragostea Lui într-o nouă creație: era insuflarea Duhului dragostei; plantarea Viei, al cărei rod este dragostea. Veți descoperi că Noul Testament este tocmai Testamentul Dragostei. Crucea lui Cristos a fost locul unde toată ura din univers – omenească și satanică s-a întâlnit și s-a revărsat, și unde toată dragostea lui Dumnezeu i-a stat în față și a înfrânt-o. Această biruință este întruchipată în Nume. Nimeni nu poate să urască pe cineva și, în același timp, să poarte numele lui Cristos.

Cât de multe sunt cuprinse încă în acest Nume! Puterea adevărului, biruința credinței, și multe altele. Este într-adevăr un Nume puternic, în cer, pe pământ și în iad. Duhul Sfânt cunoaște toată semnificația, natura și conținutul lui; și când El a venit pentru a dovedi autoritatea Numelui și pentru a-l proslăvi, iar Adunarea a umblat și a lucrat sub ungerea Lui, „lucruri mari” s-au petrecut *în acel Nume*.

Redobândirea credinței în Numele Lui, împreună cu o nouă apreciere a importanței lui și o revenire pe terenul lui, vor dovedi că el nu este mai puțin puternic astăzi decât a fost atunci. Dar trebuie să existe o pasiune atotstăpânitoare pentru onoarea lui – o gelozie care să guverneze toate lucrurile înspre o singură țintă: *Numele lui Isus* să fie glorificat.

Așadar, Numele nu este o simplă formulă pe care să o atașăm la rugăciunile sau mărturisirile noastre. El este o putere; dar puterea lui cere ca totul să corespundă Purtătorului lui Divin și să fie guvernat de Duhul și de caracterul Lui. Noi putem să avem Numele pe buzele noastre și totuși, așa cum s-a întâmplat cu cei șapte fii ai lui Sceva (Fapte 19:14), puterile răului să se întoarcă și să ne sfâșie pentru că nu recunosc persoana: „Pe Isus Îl cunosc și pe Pavel îl știu; dar voi, cine sunteți?” Numele trebuie luat și folosit în puterea Duhului, iar

această putere se găsește numai acolo unde Isus este cu adevărat Domn.

(După "A Witness and a Testimony" Volumul 35, nr. 4, 5 și 6)